

Na koniec wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo oraz podał wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie ze względu na to, że uznał naruszenie zarzucane Electrabel za ciągłe, podczas gdy chodziło o naruszenie w danej chwili.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-260/00, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca — Burano Soc. coop. rl i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 lutego 2013 r. przez Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl i in.

(Sprawa C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl i in. (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska, Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. Rl i in.,

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołują się na naruszenia prawa w zastosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa a z drugiej strony, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu będącym przedmiotem niniejszego odwołania Sąd nie zastosował zdaniem wnoszących odwołanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., w którym uznano, że decyzja Komisji „musi zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Mimo, że decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych niedociągnięć w metodzie zastosowanej przez Komisję w spornej decyzji, co doprowadziło do naruszenia prawa.

Na podstawie zasad ustalonych przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”, w ramach odzyskania pomocy, do państwa członkowskiego – a zatem nie do poszczególnych beneficjentów — należy wykazanie w każdym konkretnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie jednakże Komisja w zaskarżonej decyzji nie sprecyzowała „szczegółowych zasad” takiej kontroli; w konsekwencji, nie dysponując elementami istotnymi do wykazania w ramach odzyskania pomocy, że przyznane korzyści stanowią po stronie beneficjentów pomoc państwa, Republika Włoska w drodze ustawy z dnia 24 grudnia 2012 r., nr 228 (art. 1 ust. 351 i nast.) — zdecydowała przenieść ciężar dowodu, wbrew temu, co zostało ustalone w orzecznictwie wspólnotowym. Zdaniem włoskiego ustawodawcy w szczególności nie do państwa, lecz do poszczególnych przedsiębiorstw beneficjentów pomocy udzielonej w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne należy wykazanie, że rozpatrywane korzyści nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w braku tego wykazania jest domniemywany odpowiedni charakter przyznanej korzyści do zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Powyższe okoliczności są oczywiście sprzeczne z zasadami ustalonymi przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-261/00, Sacaim SpA i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 26 lutego 2013 r. przez Alfier Costruzioni Srl i in.

(Sprawa C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alfier Costruzioni Srl i in. (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoska, Sacaim SpA i in.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie powołują się na naruszenia prawa w zastosowaniu zasad wyrażonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa a z drugiej strony, jeśli chodzi o rozłożenie ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu będącym przedmiotem niniejszego odwołania Sąd nie zastosował zdaniem wnoszących odwołanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., w którym uznano, że decyzja Komisji „musi zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Mimo, że decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych niedociągnięć w metodzie zastosowanej przez Komisję w spornej decyzji, co doprowadziło do naruszenia prawa.

Na podstawie zasad ustalonych przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”, w ramach odzyskania pomocy, do państwa członkowskiego – a zatem nie do poszczególnych beneficjentów — należy wykazanie w każdym konkretnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie jednakże Komisja w zaskarżonej decyzji nie sprecyzowała „szczegółowych zasad” takiej kontroli; w konsekwencji, nie dysponując elementami istotnymi do wykazania w ramach odzyskania pomocy, że przyznane korzyści stanowią po stronie beneficjentów pomoc państwa, Republika Włosa w drodze ustawy z dnia 24 grudnia 2012 r., nr 228 (art. 1 ust. 351 i nast.) — zdecydowała przenieść ciężar dowodu, wbrew temu, co zostało ustalone w orzecznictwie wspólnotowym. Zdaniem włoskiego ustawodawcy w szczególności nie do państwa, lecz do poszczególnych przedsiębiorstw beneficjentów pomocy udzielonej w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne należy wykazanie, że rozpatrywane korzyści nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w braku tego wykazania jest domniemywany odpowiedni charakter przyznanej korzyści do zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Powyższe okoliczności są oczywiście sprzeczne z zasadami ustalonymi przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-96/13)

(2013/C 129/15)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i A. Tokar)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że Republika Grecka, ustanawiając warunki w ogłoszeniu o zamówieniu według procedury otwartej na dostawę usług pomocy technicznej na rzecz ZSI-IKA [Idryma Koinonikon Asfaliseon: greckiej instytucji zabezpieczenia społecznego] i strony internetowej IKA oraz zasilania baz danych przez okres 30 miesięcy (nr ogłoszenia L30/POY/9/5-6-2009 — opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej pod numerem 2009/S110-159234), w którym z jednej strony oferenci musieli mieć doświadczenie w wykonywaniu podobnych umów w greckiej instytucji zabezpieczenia społecznego, a z drugiej strony, doświadczenie podwykonawców nie mogło być uznane za doświadczenie na konto oferentów, narusza zobowiązania ciążące na niej na mocy art. 2, art. 44 ust. 2 i art. 48 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE (!);

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wspomniane naruszenie art. 44 ust. 2 i art. 48 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE dotyczy postępowania przetargowego IKA jako instytucji zamawiającej w odniesieniu do dostawy usług pomocy technicznej na rzecz ZSI-IKA i strony internetowej IKA oraz zasilania baz danych.
- 2) Komisja uważa, że warunek zawarty w ogłoszeniu, zgodnie z którym wymagane jest doświadczenie w wykonaniu zintegrowanego systemu informatycznego (ZSI) dla instytucji zabezpieczenia społecznego w Grecji, stanowi warunek geograficzny, który narusza zasady równego traktowania i niedyskryminacji ustanowione w art. 2, art. 44 ust. 2 i art. 48 dyrektywy 2004/18.
- 3) Komisja podnosi, że w swoich odpowiedziach na jej uzasadnioną opinię władze greckie zobowiązały się dokonać wszelkich zmian zgodnie z zarzutem Komisji, przyznając co do zasady sporne naruszenie.
- 4) Komisja utrzymuje także, że warunek zawarty w ogłoszeniu, który przewiduje, że doświadczenie podwykonawców oferenta nie jest uznawane jako doświadczenie tego oferenta, narusza art. 48 dyrektywy 2004/18, ponieważ zgodnie z tym warunkiem oferenci nie mogą powołać się na doświadczenie osób trzecich, aby wykazać, że dysponują kwalifikacjami technicznymi wymaganymi do wykonania wchodzącej w rachubę umowy.
- 5) W swojej odpowiedzi władze greckie zobowiązały się do tego, że w nowym ogłoszeniu o zamówieniu zostanie wyraźnie przewidziana możliwość powołania się przez przedsiębiorstwa składające ofertę na odpowiednie doświadczenie osób trzecich, podwykonawców, uznając co do zasady także drugi zarzut Komisji.
- 6) Niemniej jednak władzom greckim nie udało się ustalić dokładnej daty rozpisania nowego przetargu, wobec czego przedłużyły one okres obowiązywania poprzedniej umowy, powołując się na względy wewnętrznego porządku publicznego.